

AYŞEN B.

ROMAN

ATEŞTEN DÜĞÜM

Karanlıktaki Yasemin

ulyseş
yayınları

GİRİŞ

“Sana zulüm, bana ölüm değil mi?”

Gece, ıssız ve soğuktu...

Evet, ıssızdı ama soğuk değildi. Üşüten, gecenin ayazı değil, kafasındaki öfkenin ateşiydi.

Soğuk zihnindeydi.

Öfkeliydi adam. Tüm öfkesi, üzerindeki ince beyaz gömleğin eteklerinden kuru çorak topraklara korlar bıraka bıraka saçılıyordu. Yangını dışında değildi. Yangını damarlarında zehir olup benliğini ele geçiriyordu. Esen rüzgâr, ateşini söndürmek şöyle dursun, daha da harlıyordu içindeki korları. Bir yelkenlinin azgın dalgalarda bir o yana, bir bu yana savrulması gibi savruluyordu saçları esen rüzgârda. Saçlarının ucundan korlar dökülüyordu.

Parmak boğumları şişmiş ve beyaz beyazdı. Elleri, altında gergin bir yaydan fırlatılmış ok misali gecenin karanlığını ve ıssızlığını şimşek gibi yaran atın yularını tutuyordu. Parmaklarının arasındaki yular, bir yılanın derisinden soğuk ve yağlıydı. Öfkesi parmak uçlarından saçılıyordu etrafa.

At her adımında daha fazla hız kazanırken üzerinde oturan adama yetmiyordu bu. Öfkesinin harını hiçbir şey alabilecek gibi değildi. Genişlemiş burun deliklerinden içindeki kor alevin nefesi yayılıyordu etrafa. Nefeslerinden öfke saçılıyordu. Boynundaki damarlar yeşillenmiş, omuzlarından şişen göğsüne bir boru misali iniyordu. Damarlarında akan kan değil, öfkeydi.

Tüm vücuduna deli bir har salınmıştı. Gömleğinin kopan ilk üç düğmesi geniş göğsünü ortaya çıkarmıştı. Esen rüzgâr, süratinden

dolayı ok misali gelip dövüyordu bedenini ama harı sönmüyordu. Göğsünün altında atan organdan öfke pompalanıyordu tüm vücuduna.

Dikkati bir şeyde odaklı değildi, dağılmıştı. O gece dikkati yoktu. Allak bullak olan zihni hiçbir şeyi bir bütünde tam edemiyordu. Eliyle bir yılanın boğazını sıkarak gibi daha da sıktı yuları. Tırnakları etine gömülüyor, belki de avuç içlerini kanatıyordu. Asıldıkça asıldı yulara. Altında bir ok misali süzülen ata daha hızlı olması için, “Deh!” kelimesi dökülüyordu dudaklarından. At da sanki onu anlıyormuş gibi her adımını bir öncekinden daha da hızlı vuruyordu çorak topraklara.

Öfkesini o gece hiçbir şeyin dindiremeyeceğinden adı gibi emindi genç adam. Ne şu tırmandığı tepe ne bağrını döven rüzgâr ne de ettiği yeminler.

“Akşam olur karanlığa kalırsın...”

Kulağına ıssız karanlıktan ince tiz bir ses çalındı.

“Oy gelin gelin, sevdalı gelin...Öldürdün beni...”

Hararetliydi, ne duyduğundan emin olamadı önce. Allak bullaktı çünkü. Altındaki can yoldaşı kendinden komut almadıkça hareket etmezdi. “Git,” demeyince gitmez, “Dur,” demeyince de asla durmazdı. Ama atı yavaşladı bir anda. Adımlarını sese doğru atıyordu usul usul.

“Sana zulüm, bana ölüm değil mi?”

Duyduğu ses öylesine içten geliyordu ki sanki biri kalbini söküp ortaya koymuş gibiydi. Kendi içindeki korların yakarışını bu yanık seste işitimişti. Zihni bir anda berraklaşırken kendini ilk defa böylesine savunmasız hissetti.

Eğer *efsunlanmak* diye bir şey varsa ve *efsuncular* gerçekse bu ses bir efsuncudan başka kimseye ait olamazdı.

Damarlarındaki alevin çekildiğini, göğsünü daraltan nefessizliğin geçtiğini hissetti o akşam ilk defa. Sesin sahibini görmesi lazımdı. Yüreğini ferahlatan bu şeye ulaşmak zorundaydı.

Altındaki atı ileri gitmesi için hareketlendirdi ama can yoldaşı iki ayağının üzerinde şahlandı altında. Gecenin karanlığını yaran kişnemesi, efsunlu sesin çığlıklarına karıştı. Ne yapsa durduramadı, fayda etmedi. Az sonra burnuna *yasemin* kokusu çalındı. Bu koku uzun saçlardan yayılmıştı tüm benliğine.

Adamın o gece tüm bedenini yakan ateş, bir kokuda ve seste söndü. Ama yüreğine başka bir kor düşmüştü.

“Öyle bir ateşti ki bu; ruhuma kan kusturdu, aklımı kül etti. Ömrüm ömrüne o zifiride kenetlendi.”

Öfke, bu toprakların altında yatan kalıcı bir misafirdi.

Töre, daha doğmadan dokumuştü kaderin zehirli ve hırçın ağlarını ömrüne.

Sevda, buralarda ateşe el sokmaya eş değerdı.

Eğer seveceksen yanmaya, hatta her şeyinle kül olmaya hazır edecektin kendini.

“Soluk kahverengi umutlarım tüyden hafif zeminde tuzla buz olurken geçmişin geleceğime ektiği zehirli tohumlar bir akrebin iğnesinde ulaştı ellerime. Ellerim geçmişe bulandı ve parmaklarımdan yayılan sis, geleceğimi kararttı. Bu zifiri karanlıktan kaçmaya çalıştıkça sert bir şekilde çarpıyordum arkamdaki sert duvara. Hayır, bu bir duvar değildi. Yağmur damlalarıyla bezeli bir insan bedeniydi.”

BİRİNCİ BÖLÜM

Her Şeyini Yitiren Kız

*“Ölümden ne korkarsın?
Korkma, ebedi varsın.”*
Yunus Emre

Eylül 2016
İstanbul

“Aşka düşen divane gezer, deli olur yâr yâr...”

“Hey maşallah be! Rabbim ne cevherler veriyor verdimi.” Sol omzumun üzerinden ağır bir şekilde alkış yaparak Leyla’ya çevirdim bakışlarımı. Üzerine koyu mor çiçekli bir elbise geçirmişti. Uzun sarı saçlarını özenle maşalamış, yüzüne de hafif bir makyaj yapmıştı. Tam bir göçmen güzeliydi. Geldiği Makedonya topraklarının güzelliğini bir hayli getirmişti yanında. Annesinden aldığı genlerin hakkını vermişti.

“Ooo Leyla Hanım,” dedim elimdeki su kabını kenara bırakıp onu beğeniyle süzerken. Beğeni dolu bakışlarıma cilveli bir şekilde kırtmıştı. “Ne bu güzellik?” Çuval giyse bile güzel olacak kızlardandı Leyla. Doğuştan sarı saçlarının altında bir okyanusu andıran mavi irisleri ve yuvarlak pembe suratıyla bakanın içinin eriyeyeceği bir kızdı.

“Yaa şımarıyorum. Utandırma,” dedi elleriyle özenle buklelediği saçlarını geri savurup. Yanaklarına daha tatlı bir pembelik çökmüştü. “Ayrıca bugün doğum günü olan sensin. Ben şıkır şıkır

hazırlandım da sen böyle mi geleceksin? Aşk olsun, Elif. Gitmeyeceğim dersen vallahi küserim sana.”

Dolgun pembe dudaklarını bir çocuk edasıyla büzdü. Mavi irislerine anlık bir hüzün çökmüştü. Uçarı hâllerinin yanı sıra içinde dört yaşında, pembe yanaklı bir kız çocuğu vardı. “Ya aslında...” deyip duraksadım, tepkisini ölçebilmek ve biraz eğlenmek adına.

“Elif ya. Vallahi küseceğim sana. Kırk yılın başı dışarı çıkmayı kabul etmiştin, ekiyor musun şimdi beni? Aşk olsun.” Kollarını hiddetle göğsünde bağlayıp alev kırmızısına dönen mavi irislerini kilitledi üzerime.

“Şaka yapıyorum be, sen de hemen küsme. Ama sakın bir yere gideceğiz. Öyle bol sesli bir yer olursa kendi doğum günüm falan dinlemem, seni orada bırakır kaçırım.”

Ellerini birbirine vurup, “Ay!” dedi sevinçle. Uçarak yanıma gelip kollarını boynuma doladı. “Benim canım oda arkadaşım. Biriçiğim, bugünün en güzel kızı!”

“Tamam tamam, cıvıma!” Nefes almama pay dahi bırakmadan ahtapot misali sıktıkça sıkıyordu beni. “Nefes almaya da ihtiyacım var!” Boğuk çıkmıştı sesim.

“Bir tanecik arkadaşım. Canım, canım, canım! Hayatımın biriciği.”

“Eğer sarılma işini biraz daha abartırsan vazgeçeceğim seninle gelmekten.” Nasıl anlayamadığım bir hızla sarıldıysa aynı hızla çekti kollarını üzerimden.

“Tamam tamam!” dedi nefes nefese. Ağzı kulaklarına varırken saçlarını savurdu. “Sen yeter ki gel. Ne dersen yapmaya hazırım senin için. Sonuçta bugün senin günün.” İflah olmayacak çocukluğuna gülerek kafamı iki yana salladım. “Yani beni bahane ettiğinden falan değil kesinlikle.” Tek kaşımı hafifçe yukarı kaldırdım. Bolca parlattıcı sürdüğü dolgun dudaklarını büzdü.

“Aşk olsun, Elif. Ben öyle biri miyim? Bencil miyim ben?” Alıngandı. Alıngan bir kutu bebektir. Asla bencil değildi. Hayatta birçok bencil insan tanıdığımdan, hatta bencillerle akraba olduğumdan, bencilliğin ne demek olduğunu çok iyi bilirdim. Leyla asla bencil biri değildi.

“Şaka yapıyorum,” dedim oturduğum yerden kalkıp kollarımı ona dolarken. “Bu hayatta bencil olacak en son insan sensin.” Ya-nağına sulu bir öpücük kondurduktan sonra pişman olup geri çekildim. Yüzüne boca ettiği allık dudaklarıma bulaşmıştı. Geri çekilip kendimi pencere kenarında duran yatağıma attım. Aslında yurda ilk yerleştiğimizde pencere kenarındaki yatak Leyla’ya aitti fakat pencereden sızan ışıklar onu rahatsız ettiği için yer değiştirmiştik.

“Ay Elif!” dedi yüksek bir sesle. Henüz yeni kapattığım gözle-rim korkuyla ve hızla geri açıldı. “Pijamalarla gelmeyeceksin her-hâlde! Küseceğim ama!”

“Sen bana küsemezsin,” dedim kafamı tekrar yastığa bırakır-ken. Tam tepeme gelip saçları yüzüme degecek şekilde dikildi ba-şımda. “Elif! Bugün senin en güzel, en mutlu günün ama maşallah öyle heyecanlısın ki!”

“E sen benim yerime de heyecan yapıyorsun ya,” dedim gü-lümseyip. Sinirli homurtular çıkarırken beni de sarsmaya başladı. “Hadi kalk ama ya! Bak, aklımda o kadar tatlı bir kombin var ki senin için.” Görüldüğünden daha kuvvetli olan kollarıyla beni çe-kiştirmeleri nihayet başarıyla sonuçlandı ve ben yatağımla vedalaş-mak zorunda kaldım. Beni zorla odanın ortasına koyduğu sandal-yeye oturttu. Gideceğimiz yerin çok sakin olduğundan ve kalabalık olmadığı için fotoğraf çekmenin çok kolay olacağından bahsetmeye başladı. Pastayı meyveli seçmişti ama nasıl olduğunu orada göre-cektim, sürprizdi. Anlattıkça anlatıyordu. Hatta arada başka konula-ra atladığı bile oluyordu.

“Sen benim dolabımı mı karıştırdın?” dedim kaşlarımı çatıp. Asla böyle şeylere takılmazdım. Hatta takılmadığımı bildiğinden elinde tuttuğu elbiseye bakakalmıştı. “Bu elbisemi kullanmadıklarımın arasına kaldırmıştım.”

“Keşke kaldırmasaydın, kuzucuğum. Baksana, ne kadar hoş bir elbise. Hiç göremedim üstünde. Varsa yoksa siyah kotun ve üstüne en az beş beden bol gelen sıkıcı tişörtlerin.”

“Benim tişörtlerim mi sıkıcı? Küseceğim ama,” dedim onu taklit ederek. “Vallahi Elifcim, ne dersen de. Bugün senin doğum günün. Şıkır şıkır ol demiyorum sana ama azıcık doğum gününe göre giyin. Yeni yaşımı güzel karşılamalıyız. Hem doğum gününde nasıl olursan tüm yaşın öyle geçer derler.”

“O yılbaşı değil miydi ya?” Elimle dağınık saçlarımın arasını kaşdım.

“Aa doktor hanım. Olmaz ama böyle. Kalk kalk kalk! Valla bu yavaşlıkla geç kalacağız. Hem Buse ve Melike’ye çok ayıp olur geç kalırsak. Biliyorsun, onların yurdu epey uzak gideceğimiz yere.” Üzerinde küçük çiçekler olan mavi elbisemi dikkatle yatağıma bıraktıktan sonra kendi çekmecesinden çıkardığı makyaj malzemelerini pürdikkat masasına dizmeye başladı.

“Aslında haftaya yapılacak komiteye çalışmam lazımdı benim,” dedim tekrar saçlarımın arasını kaşayıp. Sabahtan beri taramadığım için çözülemez bir hâldeydiler. “Biliyorsun, geldi mi üst üste geliyor hepsi. Daha okumadığım tonla slaytım var.”

“Ama Elifcim. Bir güncük. Valla söz, yarın odada çıtımı duyamayacaksın. Çalışmana asla engel olmayacağım.” Olmazdı da. Öylesine anlayışlı bir oda arkadaşıydı ki. Bana Allah’ın bir lütfuydu Leyla. “Hadi, sana makyaj yapacağım. Ama önce git yüzünü güzelce benim öğrettiğim gibi yıka.”

“Yandık,” dedim yerimden kalkarken. Oturduğum sandalyeden kalkarken gözüm duvardaki resme ilişti. Annem ve babam yan yana

birbirlerine gülerken abim ve ben, yerdeki mindere yatırdığımız, henüz iki aylık olan kardeşim Emir’e bakıyorduk. Bir kişi eksik olmadığımız zamanlardan bir fotoğrafı bu. Özlediğim zamanlardan bir fotoğraf. Yüzümü yıkadıktan sonra kendimi tamamen Leyla’nın ellerine bıraktım. “Bence inşaat mühendisi olmasaydın kesin mak-yöz olurdun. Valla bak.” Pürdikkat yüzüme fondöten sürerken beni onayladı. “Sahi, sen niye inşaat mühendisliği okuyorsun ki?” Her gün durmadan dalga geçtiğim bir konuydu bu.

“Elif!” dedi dirseğiyle omzuma vururken. “Dalga geçme.”

“He doğru, Trabzonluydun sen, ondan.” Kahkaham şiddetle-
nirken ellerini beline koyup bir adım geri çekildi. “Yani baba tarafı Trabzon.” Annesi dünyalar güzeli bir Makedon göçmeni, babası ise köklü bir Trabzonluydu. Ailede kuşaklardır inşaat işiyle uğraştığın-
dan onun da payına inşaat mühendisliği düşmüştü ama asla şikâyet-
çi değildi. Aksine, bu bölüme isteyerek gelmişti. “Hadi hadi, sür,” dedim gülererek. Tatlı bir şekilde gülümseyip işine geri döndü. Uzun çabalardan sonra dünyanın en harika işini yapmış gibi gururla izli-yordu beni boy aynasından. Onu kırmayıp belime uzanan saçlarıma maşa yapmasına da izin vermiştim.

“Ay Elif, çok güzel oldun. Keşke okula giderken de yapsan böyle. Valla ben yaparım sabahları sana.” Saçlarımın dalgalarını el-
leriyle dağıtıp daha doğal görünmesini sağladı.

“Keşke ama uzun saatler okulda kaldığım için bozulur. Ama yaparsın arada.” Gönlü kırılısın istemiyordum. Her ne kadar *o elbi-senin altına o ayakkabı olmaz*, dese de onu dinlemeyip beyaz spor ayakkabılarımı giydim. Zaten yürüyerek gidecektik ve ben doğum günüm olsa bile topuklu giymeyi sevmeyen bir insandım.

Hava gündüzleri hâlen çok sıcak olsa da akşamları serinlemeye başlamıştı ve ben şimdi bir kolumda Leyla’yı, bir kolumda da ince hırkamı taşıyordum. Göz ucuyla bileğimdeki bilekliğime baktım. Abimin yıllar önce, yine böyle bir doğum günümde hediye ettiği ve

o günden beri asla kolumdan çıkarmadığım bilekliğim. Daraldıkça bir kuyumcuya gidip genişlettiyordum. Çünkü bu bana abimden kalan şeyler arasındaydı ve en kıymetlilerinin başında gelirdi.

Leyla'nın kolunu indirip çantamdan telefonumu çıkardım. Caddedeki korna sesleri Leyla'nın sesini bastırsa da heyecanla okulda hoşlandığı çocuktan bahsediyordu. Çocuk bir üst dönemden di ve haftada bir kere, bir dersi onlarla birlikte alıyordu. Bir yandan onu dinleyip diğ er yandan da babamın numarasını tuşladım. Çaldı, çaldı, çaldı... Hatta arama tekrar etti ama babam telefonunu açmadı. Daha vakit öğlene gelirken konuşmuşuk ama işi olduğunu ve araba kullandığını söyleyip acele bir şekilde kapatmıştı o zaman. Babama ulaşamayınca annemin numarasını tuşladım ama o da açmadı. Muhtemelen ikisi de Emir'in ödevlerine dalmış olmalıydılar. Çünkü bu saatlerde bir yandan yemek yer, diğ er yandan da Emir'e ödev yaptırmak için uğraşırlardı. Kardeşim birinci sınıfa daha yeni başlamıştı ve tam bir sabır testiydi onlar için.

“Aaa kızlar gelmiş bile, bak!” Leyla iki elini birden kaldırıp onlara doğru sallamıştı. Bizi gören Buse ve Melike de el sallayıp ayaklandılar.

“Hoş geldin, doğum günü kıızı.” Buse bana nazaran uzun olan boyu yüzünden eğilip kuvvetlice sarmıştı kollarını. Melike de beni kuvvetle sardıktan sonra başındaki şalını düzelterek yerine oturdu. Melike ve Buse kuzendiler. Melike benim sınıf arkadaşım, Buse ise Leyla'nın sınıf arkadaşıydı. Hepimiz için güzel bir tesadüf olmuştu bu arkadaşlık. Buse aslında sırf kuzeni Melike burada olduğu için gelmişti İstanbul'a. Melike onun için “tam bir ev kuzusu” derdi. Kuzu olmak için boyu biraz uzundu ama neyse. O da bir seksene yakın olan boyunu, hafta sonları okulun voleybol takımında değerlendiriyordu.

“Elif Hanım'a kalsa doğum gününü kutlamayacaktı bile, biliyor musunuz?” Leyla'nın kınayan bakışları üzerimdeydi. “Ama

ne yapayım,” dedim oturduğum sandalyeye iyice yerleşip. “Sen de biliyorsun, Melike. Haftaya komiteler başlıyor. Tonla slayt var okumamız gereken.”

“Haklısın ama bugün doğum günün, Elif. Yılda bir kere geliyor bu güzel gün.” Melike de bugün Leyla’nın tarafındaydı. Ders dendiğinde kendisi için akan suların durduğu kız, bugün Leyla’yla bir olmuştu.

“Ben de onu diyorum ya. Hayatının en güzel yaşı olan on dokuz kesinlikle karşılamamız lazımdı. Yalan mı ama on dokuz yaşın hep daha farklı olduğunu söylerler?” Cıvıl cıvıl bakışlarını bir Buse’ye bir de Melike’ye çeviriyordu. Buse limonatasından bir yudum alırken *ben bilmem* dercesine omuzlarını silkti. “Öyle mi derler?” Melike iri gözlerini Leyla’dan ayırmıyordu.

“Tabii. Her şeyin daha farklı olduğu bir yaş olduğunu söylerler on dokuz için. Arkadaşlığın, güvenin, hayatın ve aşkın.” Gözünden kalpler çıka çıka bana döndü. Böyle şeylere çok inanıyordu. Daha doğum gününün gelmesine günler vardı ama o şimdiden on dokuz yaşı için aşk planları hazırlamıştı bile. Leyla’nın bıcır bıcır konuşmaları, Melike’nin Leyla’yı destekleyen kahkahaları ve Buse’nin olgun sözleriyle saat ona gelirken ara ara gözüm masanın üzerindeki telefona kayıyordu.

“Dur, üflemeden bir poz daha ver!” Leyla elindeki fotoğraf makinesini bana doğru biraz daha yaklaştırırken daha çok gülümsememi istediği için elleriyle işaret ediyordu bir yandan. “Sakın bozma, Elif. Bir poz daha.”

“Ama çenem ağrıdı gülmeye çalışmaktan,” dedim gülüşümü bozmadan. Dakikalardır Leyla’nın objektifine poz vermekten canım çıkmıştı. Melike ve Buse ise ellerindeki balonlarla bizi bekliyorlardı. “Üflüyorum ama artık yeter!” dedim sabırsızca.

“Ay, dur, dur üfleme!”

“Valla poz vermekle uğraşamayacağım, Leyla! Yemek istiyorum artık pastamı!” Gerçi yemeye nasıl kıyacaktık bu pastayı onu da bilmiyordum. Üzerinde beyaz önlüğüyle oturan, şeker hamurundan yapılmış bebeğe bakıp gülümsedim ve yanan mumları üfleme için derin bir nefes çektim içime.

“Dilek tut!”

“Dileğim belli.” İki elimi birbirine bastırıp gözlerimi kapattım ve sesli bir şekilde dile getirdim dileğimi. “Ailemle birlikte sağlıklı, huzurlu ve güzel bir ömür diliyorum. Ha bir de okulumu bitirip çok iyi bir kalp cerrahı olmayı.” Nefesimi yavaş ve uzun bir şekilde dudaklarımdan üfleyip iki büyük, mavi ve siyah mumu üfledim. Mavi en sevdiğim renkti. Siyah ise Leyla’nın söylediğine göre bana çok yakışıyordu ve pastamda bile bu ayrıntıyı düşünmüştü. Melike’nin patlattığı konfeti sevinçli kahkahalarımıza karışırken hepsiyle kucaklaşmaya çalışıyordum bir yandan. Çok şanslıydım böyle güzel üç arkadaşla sahip olduğum için.

“Elif Kamer Bozan,” dedi Leyla hafifçe boğazını temizleyip. Pembe yanakları gülmekten daha da kızarmıştı. Elindeki siyah kutuyu bana doğru uzattı.

“Ne gerek vardı? Sana hediye istemediğimi söylemiştim.” Günler öncesinden konuştuğumuz bu konuda tavrım netti. Zaten öğrenciydi, böyle şeylere harcama yapmasını istemiyordum. “Kabul etmezsen küseceğim. Hem bu benim en yakın arkadaşına aldığım, içimden gelen bir hediye. Geleceğin kalp cerrahı, daha iyi dinleyebilmen dileğiyle.” Dolu dolu olmuştu bir anda gözleri.

Kutunun kapağını açtığımda beni *Littman Classic* marka, mavi renkli bir stetoskop karşılamıştı. Dudaklarım şaşkınlıkla aralanırken gözlerim dolmuştu bir anda. “Leyla...” diyebilirdim sadece. Bakışlarımı kutuda duran stetoskoptan çekemiyordum.

Sevinçle ellerini çırpıp, “Bak, adın da yazıyor şurasında. Beğendin mi?” diye sordu.